

ಪ್ರಯೋಗಾತ್ಮಕ ಪಾತ್ರಕ್ಕೆ ಕಾದಿರುವೆ

ರಂಜಿತಾ
ಸೂರ್ಯವಂತಿ
ಝೀ ಕನ್ನಡ 'ಸತ್ಯ'ದ
ಸುಶೀಲಾ

■ ರಾಘವೇಂದ್ರ ಕೆ.

◆ ನಟನೆಗೆ ಪ್ರೇರಣೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು ಹೇಗೆ?

ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿಯೇ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದವಳು ನಾನು. ನಮ್ಮ ವಂಶದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ನಟನೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪಗೆ ಆಸಕ್ತಿ ಇತ್ತು ಎಂದು ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನು, ನನ್ನ ತಂಗಿ ಇಬ್ಬರೂ ಕಲಾವಿದರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಶಾಲೆಯ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಕರು ಬೆಂಬಲ ನೀಡಿದ್ದರಿಂದ ಕಲೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯ ಆಯಿತು. ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಜಯನಗರದ ನ್ಯಾಷನಲ್ ಹೈಸ್ಕೂಲ್ ಮತ್ತು ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಓದಿದ್ದು. ನಟನೆಯ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಆಸಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿನ ವಾತಾವರಣ ರಂಗಭೂಮಿಯತ್ತ ಕರೆದುಕೊಂಡು ತಂದಿತು. ಆ ವಿದ್ಯಾ ಸಂಸ್ಥೆಯ ವಾತಾವರಣವೇ ಹಾಗಿತ್ತು. ನಟನೆಯ ಗುಂಗು ಧಾರಾವಾಹಿ, ಸಿನಿಮಾ ಕಡೆಯೂ ನೋಡುವಂತೆ ಮಾಡಿತು. ಈಗಲೂ ಮೂರು ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

◆ ನಿಮ್ಮ ಶಾಲೆ ಕಾಲೇಜು ದಿನಗಳು ಹೇಗಿದ್ದವು?

ಎಚ್. ನರಸಿಂಹಯ್ಯ ಅವರನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ನನ್ನ ಕಲಾಭಿರುಚಿ ಉಗಮ ಪೂರ್ಣವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನ್ಯಾಷನಲ್ ವಿದ್ಯಾಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಕಲೆಗೆ ತುಂಬ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಕಾಲೇಜು ಅಂದ ತಕ್ಷಣ ತುಂಬ ಜನ ಕಲಾವಿದರು ನೆನಪಿಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ರಮೇಶ್ ಭಟ್, ರಮೇಶ್, ವಿಷ್ಣುವರ್ಧನ್. ಅವರಿಗಿಂತ ನಾನು ತುಂಬ ಜೂನಿಯರ್. ಆದರೂ ಅವರು ಓದಿ ಬಂದ ಕಾಲೇಜು ಎನ್ನುವ ಹೆಮ್ಮೆಯ ಭಾವನೆ ಮೂಡುತ್ತದೆ. ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಎಚ್.ಎನ್. ಕಲಾಕ್ಷೇತ್ರ ಕಲ್ಪಿಸಿದ್ದು, ಅದೇ ವೇದಿಕೆಯಲ್ಲಿ ರಂಗಚಟುವಟಿಕೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಅಲ್ಲಿನ ರಂಗ ಚಟುವಟಿಕೆಯ ಉತ್ತೇಜನ ಅನೇಕ ಕಲಾವಿದರಿಗೆ ಜನ್ಮ ನೀಡಿದೆ. ಕಲಾಸಕ್ತರು ನಟನೆಯಲ್ಲೇ ಬದುಕನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಎಚ್.ಎನ್. ಕಾರಣೀಭೂತರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ನಿರಂತರ ನಾಟಕವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಹಾಗಾಗಿ ತುಂಬ ಜನ ಕಲಾವಿದರು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಗೀತಾರಾಮಾನುಜಂ ಉಪನ್ಯಾಸಕರಿದ್ದರು. ಅವರು ತರ್ಕಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಬೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾಟಕಕ್ಕೂ ಅವರೇ ಗುರುಗಳು. ಆಗ ಪ್ರತಿ ತರಗತಿಗಳಿಗೆ ಸ್ಪರ್ಧೆ ಇರ್ತಾ ಇತ್ತು. ಗೆಲುವು ಸಾಧಿಸಿದ ತಂಡವನ್ನು ಅಂತರ ಕಾಲೇಜು ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಲ್ಲವೇ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಪ್ರದರ್ಶನಕ್ಕೆ ನಾಟಕವನ್ನು ಆಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಂತಹ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಿಂದಲೇ ನಟನೆಯನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯ ಆಯಿತು.

◆ ಕಲೆಯನ್ನೇ ವೃತ್ತಿಯನ್ನಾಗಿ ಏಕೆ ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದು?

ಆಗ ವೇದಿಕೆ ಹತ್ತಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಮುಖ ಇತ್ತು. ನಟಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ಕ್ರೇಜ್ ಇತ್ತು. ರಂಗಭೂಮಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ದೂರದರ್ಶನದ ಚಂದನ ಮಾತ್ರ ಇತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ 13 ಕಂತಿನ ಧಾರಾವಾಹಿ ಪ್ರಸಾರವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗ ಟೀವಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ದೊಡ್ಡ ವಿಷಯ. ಆಗ ಕಲಾವಿದರ ಪ್ರಮಾಣ ತುಂಬ ಕಡಿಮೆ ಇತ್ತು. ಅದರಲ್ಲೂ ಹುಡುಗಿಯರು ಬೋಲ್ಡ್ ಆಗಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ವೃತ್ತಿಗೆ ಬರಲು ಭಯಪಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗಿನ ಮನಸ್ಸಿತಿ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಕಾಶಗಳು ಹೆಚ್ಚಿದ್ದವು. ಕಲಾವಿದರ ಬಲದ ಮೇಲೆಯೇ ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ನನ್ನ ಮುಖಗಾಗಿ ನಟಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಟೀವಿಗಳು ಹೆಚ್ಚಾದವು ಸಂಭಾವನೆ ಸಿಗಲು ಆರಂಭವಾಯಿತು. ಆಗ ಅದು ದುಡಿಯುವ ಹಾದಿ ಎನ್ನುವಂತೆ ಆಯಿತು. ಈಗ ದೊಡ್ಡ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದಿದೆ. ತುಂಬ ಜನ ವೃತ್ತಿಯಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

◆ ಲೋಕ ನಿಂದನೆಯ ಸವಾಲುಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಮುಟ್ಟಿ ನಿಂತಿರಿ?

ತಂದೆ-ತಾಯಿ ಬೆಂಬಲವೇ ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಮಾಡಿತು. ನನಗೂ ತೀವ್ರ ವಿರೋಧ ಉಂಟಾಗಿದೆ. ಆದ ನೋವು ಕಡಿಮೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. 'ಮಗಳನ್ನು ನಟನೆಗೆ ಕಳಿಸುತ್ತೀರಾ? ಈ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಬರುವವರು ಕೆಟ್ಟವರು' ಎಂದು ನಮ್ಮ ಸಂಬಂಧಿಕರೇ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಕ್ಕೆ ಹೀಯಾಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ನಮ್ಮವರೇ ಶತ್ರುಗಳು ಎನ್ನುವಂತೆ ವಿರೋಧಿಸಿದರು. ಟೀವಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವವರು ಕೆಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ಮನೋಭಾವದಲ್ಲಿ ಬೆದರವನ್ನು ಮೆಟ್ಟಿನಿಲ್ಲಲು ಬೆಳೆಯಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಹಟವೇ ಹಾದಿ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿತು. ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿ ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿರೋಧವನ್ನು ಒಡ್ಡಿ ಅಭಿನಯವನ್ನು ಸವಾಲಿನಂತೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡೆ. ಇದಕ್ಕೆ ತಂದೆ-ತಾಯಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದರು.

◆ ನಿಮ್ಮ ಸ್ಮರಣೀಯ ಹೊಸ ಪ್ರಯೋಗ ಎಂಬುದು ಯಾವುದು?

ಅಂತಹ ಹೊಸ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯ ಆಗಿಲ್ಲ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಅದು ದುಖಿದ ವಿಷಯ. ಅಂತಹ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ನೋವಿನಿಂದ ವಿಮೋಚನೆ ಆಗಬೇಕು. ಆ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದೇನೆ. ಹೊಸತನದಲ್ಲಿ ಅದ್ಭುತ ಪಾತ್ರವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಆಸೆ ಇದೆ. ಈ ತನಕ ರಂಗಭೂಮಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಟೀವಿ-ಸಿನಿಮಾದ ಜೊತೆ ಇವತ್ತಿಗೂ ನಾಟಕದಲ್ಲಿಯೂ ಪಾತ್ರ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಸದ್ಯ ರೂಪಾಂತರ ತಂಡದ 'ಚೋಮನದುಡಿ'ಯಲ್ಲಿ ಬೆಳ್ಳಿ ಪಾತ್ರವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಯಾವುದೇ ಪಾತ್ರ ಮಾಡಿದರೂ ವೇದಿಕೆಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಆ ಪಾತ್ರವಾಗಿ ಹೋದರೆ ಮಾತ್ರ ನ್ಯಾಯ ಸಲ್ಲಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಚೋಮನದುಡಿ ಮುಗಿಯುವ ತನಕ ರಂಜಿತಾ ಸೂರ್ಯವಂತಿ ಆಗಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ನಾಟಕ ಮುಗಿಯುವ ತನಕ ಆ ಗುಂಗಿನಿಂದ ಹೊರ ಬರಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಾಟಕ ಮಾಡುತ್ತಾ ಮಾಡುತ್ತಾ ಭಾವನೆಗಳ ರೂಪಾಂತರ ಮಾಡುವುದು ಕರಗತವಾಗಿದೆ.